

Loven, og Laan ikke kan være det Samme som Forstrækning, maa „Forstrækning“ være Gave. Men ved dette Raisonnement forbynder man sig mod Reglerne for Lovfortolkning. Det er en almindelig Lovfortolkningsgrundsætning, at ved Love, hvor der er Tale om behyrdende Bestemmelser, hvor der paalægges den ene eller den anden Part en Forpligtelse, maa man ikke lægge Mere ind i Loven, end hvad Ordene klarliggen tilligge. Men nu vil dog Ingen sige, at Loven ved at bruge Ordet „Forstrækning“ har sagt det Samme som „Gave“. Lovsproget og det daglige Rigs Sprog kjendte meget godt Ordet Gave paa den Tid, da Loven kom ud. Det nævnes ofte, og der er endog et heelt Kapitel, nemlig 5te Bogs 4de Kapitel, der overskrives: „Om Gave og Behrevelse“. Naar nu Lovgiveren havde villet, at formuende Kirker skulde komme uformuende Kirker til Hjælp ved Gaver, vilde Intet være naturligere, end at Lovgiveren udtrykkelig havde udtalt dette. Men dernæst gjør man ved dette Raisonnement Vold paa den bogstavelige Betydning af Ordet „Forstrækning“. Derved forståes i daglig Tale Forskud og navnlig Fornubbetaling paa Forsbringer, som først senere kunne fordres erlagte. Man siger saaledes: at forstrække En Noget paa hans Bøn eller paa hans Indtægter. Der-til kommer, at der aldeles ikke er nogen Anledning til at gjøre en saadan Vold paa det brugte Udtryk. Det giver meget god Mening ved at opfattes i den Betydning, det i daglig Tale har. Det er jo allerede en god Hjælp for En, der er trængende, at faae Forskud. Jeg vil saaledes sætte, at en Kirke, hvis Indtægter først falde i December Maaned, er undergaaet Bestaabigelse i Begyndelsen af Aaret. Det er da en betydelig Hjælp for Kirken, at den, uden at forhæfte sine Indtægter, kan faae Forskud af andre Kirkers Midler til at udbedre den Skade, den har lidt. Altsaa giver denne Betydning af Ordet „Forstrækning“ en meget god Mening. Naar Loven siger, at de formuende Kirker skulde komme de uformuende til Hjælp med „Laan og Forskud“, er Meningen altsaa: med Laan og Forskud, saa Laan bliver en virkelig afsluttet Gjæld, der kommer til at bestaa mellem den formuende og den uformuende Kirke, medens derimod Forstrækning bliver et Gjældsforhold,

der kun vedbliver at bestaae saalænge, indtil Kirken har faaet sine Indtægter, og derved bliver istand til at tilbagebetale det. I modsat Fald kunne saadanne Forskud maaskee senere gaae over til at blive Laan. At denne Fortolkning er den rette, fremgaaer klart af en Bestemmelse, der udkom kort efter Lovens Emanation, nemlig aabent Brev af 10de Juli 1686, der tilstrækkeligt viser, at „Forstrækning“ maa bruges i den nysaanførte Betydning. Der var nemlig forskjellige Personer, der da havde faaet jus patronatus over nogle Kirker, som søgte at unddrage sig de Gjældsforpligtelser, der hvilede paa Kirkerne, forinden de havde faaet jus patronatus over dem — idet de meente, at, da Kirkerne havde stiftet Kirkepatron, vare de ikke pligtige at betale disse —; ved Patentet fik disse Kirkepatroner Paalæg om at tilbagebetale de Laan og Forstrækninger, Kirkerne havde modtaget i tidligere Tid, forinden de havde faaet Patronatet, „saasom saadanne Laan og Forstrækninger bør tilbagebetales saaledes, som i Loven er bestemt“ og Brevet spier til, at de skulle forrentes efter L. 2—22—79. Det er vist, at „Forstrækning“ her er taget ikke om Gaver, men om Noget, der skulde tilbagebetales. Denne Fortolkning af Ordet „Forstrækning“ er af saa meget større Betydning, som den udkom ifkun lidt over 3 Aar, efterat Loven var traadt i Kraft, og det er jo almindelig bekjendt, at den Lovfortolkning, der finder Sted i den første Tid, efterat en Lov er emaneret, har større Sandsynlighed for at være den rette end den, der senere bliver til, idet de Mænd, der leve paa den Tid og fortolke Loven, bedre vide, hvad der har været Lovgiverens Mening, end man senere veed. Ogsaa i en anden Henseende fortjener denne Udtalelse større Betydning, nemlig med Hensyn til Formen, hvori den er stæet. Det er ikke ved en almindelig Skrivelse, at denne Fortolkning har fundet Sted, det er stæet ved et aabent Brev, som jo ellers ikke er den sædvanlige Maade, hvorpaa dengang Kollegierne og senere Ministerierne fortolke Love. Jeg kan ikke see af Reskriptsamlinger, om dette aabne Brev er emaneret med Kongens Underskrift eller givet i Henhold til en erhvervet allerhøieste Resolution; thi i saa Fald foreligger her, hvad jeg før kaldte, en authentisk Fortolkning, Lovgiverens